

HET HABSBURGER FIASCO

En andere verhalen van een verwongen geest

“Het drukt de pret niet om een novelle van mijn hand onder het pseudoniem Iwan Solo te plaatsen als bonus voor uw volharding het boek uit te lezen. Veel leesplezier gewenst bij dit verhaal dat een persiflage is op bijna alles wat met de wereld van de misdaad te maken heeft.” Tejo Moerings 1952

HET HABSBURGER FIASCO

door

Iwan Solo

Auteur: Iwan Solo

© Tejo Moerings 2019

ISBN 9789462546714

*Alles in dit boek valt onder de
Wettelijke verplichtingen die gelden
Onder Auteursrecht.*

3^e versie 2019

Rolverdeling

□ Een denkbeeldige stad in het westen des lands. Het samenraapsel van wijken en buurten in oa Rotterdam en Den Haag van de jaren 80 staan model.

□ De plot speelt zich af rond het centrum van een stadsvernieuwingsprojectgebied, het Habsburgerplein. Vergane sjiek, nu rosse buurt.

□ Hoofdpersoon CORRIE BEERSMA, brigadier van politie zegt na jaren van vertrouwensopbouwwerk in het Habsburgerkwartier de politie vaarwel. De leiding, verwickeld in een gigantisch en ingrijpend reorganisatieproces, maakte die jaren van werk ongedaan door een catastrofale razzia op touw te zetten nadat de buurt was opgeschrikt door een spectaculaire moordaanslag op een van haar penoseprinsen.

□ In het manuscript duiken een aantal leidinggevende figuren op (voer voor manager haters me dunkt) die door hun handelingsonbekwaamheid hilarische momenten veroorzaken. INSPECTEUR MEYER de compagnon van BEERSMA in het obscure detectivebureau MB JUSTICE INTERNATIONAL Ltd, en voormalig teamleider van BEERSMA, HOOFDINSPECTEUR ROBBIE

ZWALUW, COMMISSARIS NEL BRANTHOUD, successievelijk een geschifte pervers en een nymfomane die op haar ongeschikten jaagt, vertonen allemaal die onhebbelijk trekjes van het moderne management die we allemaal kennen.

□ Het verhaal zelf is eigenlijk een flinterdunne rode draad die wordt getrokken door een psychopathische seriemoordenaar gedreven door wraaklust. Het is de uitbater van de exclusieve seksclub aan het plein die zijn moorden met steeds grote excessen pleegt uit te voeren: DJANGO WEISSGLAS.

□ De titel HET HABSBURGER FIASCO verwijst eigenlijk naar de opeenstapelingen van blunders en de ontknoping die ook al van klungeligheden aan elkaar hangt. Daar tussendoor probeert CORRIE BEERSMA op eigen houtje als een soort premiejager de beloning van het OM binnen te slepen die al na de eerste moord op € 35.000 was gesteld. Het loopt allemaal anders. Het is uiteindelijk

Corrie's vriendin VALERIE MEILAND die als gelegenhedenprostituté hun beider droom doet uitkomen: een kunstgalerie op A-stand elders in de stad.

PROLOOG HET HABSBURGER FIASCO

Al het vuil van een volledig mislukt maatschappelijk ideaal leek zich te hebben verzameld in de grauwe desolaetheid van deze ene afbraakbuurt. Het vulde de kuilen in de al opengebroken straten, het stooft op tegen de geblakerde puin, woei in hoeken en gaten, veroorzaakte her en der heuse stadsgletchers. De buurt stak scherp af tegen de uitgestrektheid van het westelijke spoorwegemplacement en de lawaaiërige stank van het meer oostelijk gelegen havengebied. De ochtend had nog maar nauwelijks gekriekt met de gruwelijke onaangenaamheid die een herfstochtend in november te bieden heeft. Een kille miezel gaf aan het sloppencomplex een sinistere

glans. Voor een der laatste bewoonde bolwerken, bevolkt door rondgepompte junks, en overall weggejonaste krakers, hield een fors gedeukte Amerikaanse sleet halt. Pal tegenover de steile glooiing van de spoordijk en recht voor een met lafhartige inspiratie voor een graffiti tag getooid voordeur. Rein Feijn, alias Fijne Rein, simpel getypeerd voor een bejaarde fat met pooieraspiraties, inspecteerde zijn wel geconserveerde gelaat met een goedkeurende grijns in het achteruitkijkspiegeltje van zijn halfvergane droomauto. Met een sierlijke pinkbeweging wreef hij een lok zwart sluijk vettig haar uit z'n ogen. Pas daarna verliet hij met een tevreden zucht de naar muffe paddenstoelen riekende jenkabak.

Terwijl de Fijne zachtjes het portier dichtdrukte, keek hij een paar keer om zich heen met dat wantrouwige gevoel dat eigen is aan zijn metier. Met een schouderophalen, die het voorgevoel niet echt deed verdwijnen, stapte de Fijne resoluut naar de rudimenten van een eens monumentaal beeldhouwde deur. De deur ging maar met moeite open. Iets erachter leek het tegen te houden. Ongeduldig besloot de Fijne z'n verre van subtiele gestalte door de beperkte ruimte tussen deur en post te wurmen. Terwijl hij naar de vertrouwdheid van zijn Colt 38 greep, werd hij plotseling met een reuzenkracht naar binnengezogen. De kracht van de explosie veranderde het kolossale pand in een rokende ruïne. Tussen de chaos van het neerstortende puin, het geknetter van de vlammen en de roffel

van een zwellende regenbui, ging het gekerm van de slachtoffers, medebewoners van Feijns pand - onschuldige buitenstaanders - verloren. Een rattenpatrouille trok langs, bezag met felle oogjes het tafereel en ging vlug de hoofdmacht waarschuwen die hongerig lag te wachten in de kelders van het sloppenkoninkrijk.

Hoofdstuk 1. De catastrofe

Mankebeen schrok zich te pletter. 'n Gasexplosie? Die knal was vlakbij geweest. Hij snufte een paar keer maar rook niet de onmiskenbare, onvermijdelijke brandlucht die gepaard zou moeten gaan met zulk een catastrofaal gebeuren als een gasexplosie. Vuurwerk dan? Het was er de tijd voor immers... Idioten genoeg die illegaal vuurwerk opsloegen onder het kinderbedje van hun teerbeminde kroost. Maar beiden hadden zo hun eigen kenmerken, wist Mankebeen die in een beter gedeelte van zijn overigens geenszins verspilde leven gasinspecteur was geweest bij het Gemeentelijk Energie Bedrijf. Thans slofte hij met z'n hele hebben en houden in een winkelwagentje gestouwd – u weet wel die dingen die zijn ontworpen door mensen zonder fantasie en

met een ongetemde traliefobie – door gans het land en was gisterenavond op die manier in het slop terechtgekomen. De deuren en ramen van de scheefgezakte huizen waren op een enkel pand na allemaal dichtgetimmerd. Het regende ouwe wijven die avond en ten einde raad begon Mankebeen de

planken weg te breken van een willekeurig krot om zich de droogte van een onderkomen te verschaffen. Het lot bracht hem die nacht tot de tijdelijke buurman van Fijne Rein die op dit moment

in flarden tegen het morsig behang en vergeeld plafond van eens een deftige entree vastgeplakt zat. Mankebeen snoof nog eenmaal, siste een verwensing, schudde peinzend z'n oude grijze hoofd en dook

weer onder de halfvergane paardendecken waarvan hij na al die jaren maar geen afstand kon doen omdat het ding zoveel geuren en herinneringen droeg van zijn avontuurlijk bestaan. Het geluid van brekend glas deed hem andermaal verstijven. Dat was wel hier! 'n Bons, roffelende voetstappen op weg naar de grijze baan licht die door de hemzelf veroorzaakte opening viel. Eventjes bedekte een schim de opening, 'n moment niet zo kort dat Mankebeen voor de rest van zijn leven – overigens zou

z'n zandloper niet lang daarna de laatste korrel van zijn bestaan laten vallen – het smoelwerk van de baarlijke duivel zelve in z'n geheugen geprent hield. Mankebeen besloot geen minuut langer meer te verpozen in het onaangename hol dat naar salpeter en dierlijk zweet rook. Hij verdween in de tegenovergestelde richting ver weg van die onheilsplek.

2

Jelle van Barend, spoorwegwerker met een ochtendhumeur gigantisch in zijn soort daarom verbannen

naar de verste uithoek van het spoorwegemplacement om ver van zijn maats verwijderd z'n bij vlagen

venijnige en achterbakse buien uit te laten woeden, kon niet bevroeden dat zijn humeur die ochtend tot

het laagste punt ooit zou gaan zakken. Ergens was Jelle wel blij toe. Hij verdroeg op zijn beurt de opgefokte matineuze vrolijkheid van z'n collega's niet. Vooral die Koos Slagter, de voorman van de bielenploeg, met z'n eeuwige ochtendgroet 'warme lul in een versgebakken kadetje' zou hij af en toe met plezier de strot afbijten. Dat stuk schorem vol gore praatjes en blaadjes in z'n geschramde legerpukkeltje bevuld met obscene teksten en blote wijventekeningetjes. Jelle kon ook een beetje tekenen maar mocht van zijn moeder niet naar tekenles. Hij mocht van haar ook niet naar zwemles en

de dansschool was helemaal uit den boze. Op de tekenles zaten volgens haar allemaal vieze kerels die naar vuige vrouwen zaten te loeren onder het mom van kunst dat niets meer of minder dan gelegaliseerde pornografie was. De zwemles kon niet door haar beugel omdat er gemengd lesgegeven

werd, jongens en meisjes door elkaar, en badpakjes gemaakt werden van een stof die op zeker gebied lieten doorschemeren dat het scheren van de bikinilijn nog niet in de mode was en op de dansschool werd onder welwillend toezicht alleen maar geleerd hoe je onopvallend onder de rokken van die blozende deernes kon voelen. Niks voor haar manneke... zodat haar manneke voor de rest van zijn leven een seksuele blokkade van heb ik jou daar ontwikkelde en daarom op dit tijdstip met de naweeën

van een ontzettend dikke ochtendlul rondliep – waar hij nooit op een fatsoenlijke manier mee om had

leren gaan en de voornaamste reden was van zijn niet te genieten ochtendhumeur. Wat had je anders verwacht van een moeder die het woord rukken in Jelle's oren plachtte te toeteren als een STUKA die

de ochtendaanval inzette op een Frans dorpje in de Pyreneeën.

Nu liep hij op een plichtmatige manier tegen de bouten te slaan waarmee de ijzeren spoorstaven op de

betonnen bielzen worden bevestigd. Een aanstormende goederentrein noopte hem uit te wijken naar de

rand van de spoordijk terwijl de regenwolken openbraken en daarbij hun brak smakende lading uitstortend over het getergde hoofd van Jelle van Barend, assistent spoorwerker in opleiding, vierde jaars en geen uitzicht op een vast contract. Waggelend als een aangeschoten eend stak Jelle de spoorbaan over om een schuilplaats te zoeken in een van de telefoonposten die her en der langs de spoorbaan stonden als wachters in de stromende regen. Van daaruit had hij een mooi uitzicht over het

sloopcomplex dat leeg en verlaten, wachtend op de onvermijdelijke slopershamer in heel haar deerniswekking onderaan de spoordijk nat en glinsterend verscholen lag. De natte hemelzegen gaf een

sinistere glans aan het slop met haar bergen afval, neergepleurd door lieden die het niet nauw namen met de huidige milieu moraal en een stank veroorzaakte die tot aan de neusgaten van Sterke Jelle – die

zelf ook een niet uit te wissen lichaamsgeur meedroeg vandaar het toevoegsel Sterke – reikte en haast walgend de adem deed stokken. Ware het niet dat hij iets zag dat hem haast van zijn stokje deed vallen

en als vanzelf z'n braakneiging onderbrak die echter na de aanblik van het satanische tafereel dat zich onder zijn ogen afspeelde in accelererende vorm een weg naar buiten zocht. Want komende uit een van de onbewoonbaar verklaarde woningen zag Jelle een colonne ratten door plassen en over afvalbergen marcheren met ieder in hun spitse bekken een lap aangevreten vlees waarvan de bloeddraden nog afhingen.

3

De verlatenheid van het slop veranderde in korte tijd in een drukke doorgangsweg waarop politieauto's af en aan reden. ijverige agenten tweekleurige linten rond scheefgezakte amsterdammertjes knoopten, mannen in witte overalls genummerde kaartjes bij getraceerde sporen plaatsten en een in stemmig zwart gespoten Mercedes bus langzaam door heel dat gewoel heen manoeuvreerde. Knokige brigadiers hielden het gespuis van het nabij gelegen Habsburgerplein op afstand. Krakers en junks, randgroep criminelen, lui die voor god en vaderland weg leven, alles overtreddend wat die goeie ouwe Thorbecke in het midden van negentiende eeuw zo keurig en degelijk

netjes had vastgelegd in stoffige, toen al ja, wetteksten.

Hoofdstuk 2. Operatie Valkuil

De huizen rond het Habsburgerplein waren van een negentiende-eeuwse schoonheid, ontworpen en gebouwd door victoriaans geschoolde bouwmeesters voor victoriaanse bankmeesters, kooplieden van dubieus allooï, edelen en prinsgemalen die een rendez vous adres op stand prefereerden boven het onpersoonlijke van een hotelkamer, politici en bewindvoerders. Niet voor niets noemden de toenmalige planologen de straten en lanen in de periferie van dit plein naar de

vorstenhuizen die sinds de val van het Romeinse Rijk de dienst uitmaakten in een nog meer verkaveld

Europa dan heden te dagen. De Tudorstraat, Hohenzöllerstraat, van Oranje Nassaulaan, de Bourbon Parmadreef en nog zo een rijtje machtige familienamen. Statig staan de panden respect af te dwingen voor een tijdperk die niemand terug wil omdat er zoveel te verdelen was door zo weinigen. 'n Romantische geest kon zich nog verbeelden dat Eline Veere ieder moment van een der statige trappen

zou nederdalen heur rokken in een ruisende wolk met zich meeslepend. Afijn, de romantiek heeft het loodje gelegd tegen de harde business van de genotsindustrie. Achter iedere deur kun je je boterzachte

euro kwijt, dan wel aan de speeltafel als wel in de gleuf van een lichte dame. Onder de hoge linden, eens het speelterrein van jonge dochters en hun gouvernantes, groepen te jonge tippelaarsters die haar

klantjes gewillig van het brandend liefdespus afhelpen achter de gedemoliteerde muziektent ondertussen scherp bewaakt door haar verslaafde beschermer die iedere verdiende cent incasseert om

ermee te kunnen scoren in de plaatselijke dopespieze. Soms als de heroïnehoertjes al te opdringerig worden voor de gevestigde penoze, komen de heren pooiers effe rauzen daarbij geholpen door pitbulteriërs en aanverwant hondentuig. Dan keert de rust weer voor een tijdje maar niet lang. Ook onderling heerste er een ongezonde concurrentiedrift, een voortdurende strijd om iedere straattegel want die betekende inkomsten. Dat geldt voor de heroïnehoer evenzeer als de clubprostituë.

2

Inspecteur Meyer lag saggerijng achterover gezakt in de pluche kussens van zijn blauwe Peugeot. Tenminste, die indruk wekte hij met zijn geplette gezicht, dichtgeknepen diepliggende oogjes en met een norske trek om de mond. Inspecteur Meyer luisterde naar het koeterwaalse gemiezeaus van zijn mannen in het veld dat uit een klein speakertje kwam, ingenieus weggewerkt in het dashboardkastje van zijn dienstwagen. Inspecteur Meyer was geen carrièrejager vers van de politicacademie. Hij wist niet eens hoe die er van binnen uitzag. Evenmin droeg hij jasjes met elleboogstukken van zeemleer en

een fluwelen tong als instrument ter overtuiging. De inspecteur was een in het metier gelooid rakker,

vals als de klere en gebruikte methoden die je de haren te berge deden rijden. Toch werd hij op handen

gedragen door zijn teamonderdanen ondanks de bakkies die hij hen bij voortduring aanwreef. Jan Meyer was zijn loopbaan op de klassieke manier begonnen als ketelbinkie bij de Rivierpolitie. Meer slaag dan vreten gekregen daar, van hot naar her gejaagd en daarna loopagent geworden in de rosse havenbuurt met de rooie lichtjes, ventende Chinezen en mattende matrozen. Daarna uiteindelijk opgeklimmen tot zijn huidige status als hoofdinspecteur. En dat zullen ze weten ook! Zonder uit z'n luie positie te komen blafte Meyer een bevel. Direct hield het gekakel op. Op straat begon de herrie los

te breken.

3

Het leven van een politieagent in het algemeen en dat van een brigadier in het bijzonder gaat niet over

roze maar voortdurend over lege pillendozen. Pillen tegen de stress, pillen tegen straatvrees, slapeloosheid, om de stoelgang te bevorderen, pillen om de libido op te peppen en pillen om de lange

nachten dor te komen zonder het risico dat je in slaap dondert op cruciale momenten als deze. Door de

vrijwel constante inname van het soort pillen die uiteindelijk de controle over die lichaamsdelen overnemen welke normaal door de hersenen worden geregistreerd en gedirigeerd wist brigadier Corrie

Beersma niet meer of ie nou van voren of van achteren leefde. Corrie is wat men in andere kringen een

vliegende keep zou noemen, maar in politieargon flexibel inzetbaar heet.. De brigadier maakte zijn lange dagen als wijkagent, motorsurveillant, toegevoegd rechercheur, wijkregisseur en straathoekwerker in de warme koningshuizenbuurt. Corrie was het punt van een snelle carrière ontwikkeling allang voorbij doch werd hooglijk gewaardeerd om de kennis van het gebied waarin hij werkte. En Corrie vond het allemaal wel best. Alleen op die manier kon hij het uithouden in de strikte

regulering van het politiekorps als freischwebend element. Voelde hij zich lekker als de ‘anarchist in uniform’ maar lag hij om de haverklap blijmoedig overhoop met zijn directe chef hoofdinspecteur Jan

Meyer. Met verbittering overdacht hij het afgelopen uur waarin Corrie en Meyer de zoveelste controverse met glasschade en al uit hadden gevochten. De oetlul! Deze keer was die incompetent klookzak te ver gegaan. Vijf jaar van vertrouwen wekken, worden deze nacht om zeep geholpen. Vijf jaar lang had ie geslijmd en gemanipuleerd om geaccepteerd te worden door het gebroeze van het Habsburgerplein en dat rund van een Meyer maakte hem vanavond teamleider van een ploeg snotneuzen die gewapend met een te groot uitgevallen hakbijl deuren en ramen in moeten hakken en op zijn aanwijzingen overvalwagens dienen te vullen met het stelletje klookzakken waarvoor en met wie hij vijf jaar lang gesoebat heeft. Een hartgrondige vloek dreunde door de benauwde ruimte van zijn mobiele post. Op hetzelfde moment gaf Meyer het startsein voor operatie Valkuil een door hem zelf verzonnen benaming voor de spreekwoordelijke kuil waarin hij zelf zou vallen.

4

De sporen van politiebandenrubber op het gehavende asfalt van het Habsburgerplein zouden nog maanden de stille getuigen vormen van Operatie Valkuil. Ook de atmosfeer na het schoonvegen van de straten en het plein maakte op het zo anders gevarieerd vrolijke plein geen frisse indruk. En de dader van de moordaanslag op Rein Feyn, de directe aanleiding voor het Habsburger Fiasco – zoals inmiddels de operatie in het fidele korps werd genoemd – bleef waar ie was... Op het kerkhof.

De kranten kopten fijntjes de nederlaag van de inmiddels met vroegpensioen gestuurde hoofdinspecteur Meyer, maakten gewag van een geldverslindende operatie en dat allemaal voor een gruwelijke afrekening in het criminele circuit. Dat deze gruwelijke moord de zoveelste in de rij was, allemaal in dezelfde buurt en wellicht de bekende druppel betekende voor een rechtschapen mens als de hoofdinspecteur tot diep in z'n aderen was, kon sommige journalisten dus geen ene reet schelen.

Zij

zijn er voor de publieke opinie, het wegzetten van fabeltjes en foute aannames die ze nota bene beweringen noemen als bedekking van bergen aan onwetendheid. Terwijl diezelfde publieke opinie graag zag dat criminelen en illegalen omver gekogeld werden met fors uitgevallen Kalasjnikovs.

De 'journalistieke' norm werd nu ook al door zwaar bebrilde genotszoekers misbruikt om op straat zogenaamde terreurgroepen te lijf te gaan met meterslange kapmessen en de meest gemene ziektes die je jezelf maar kon bedenken.